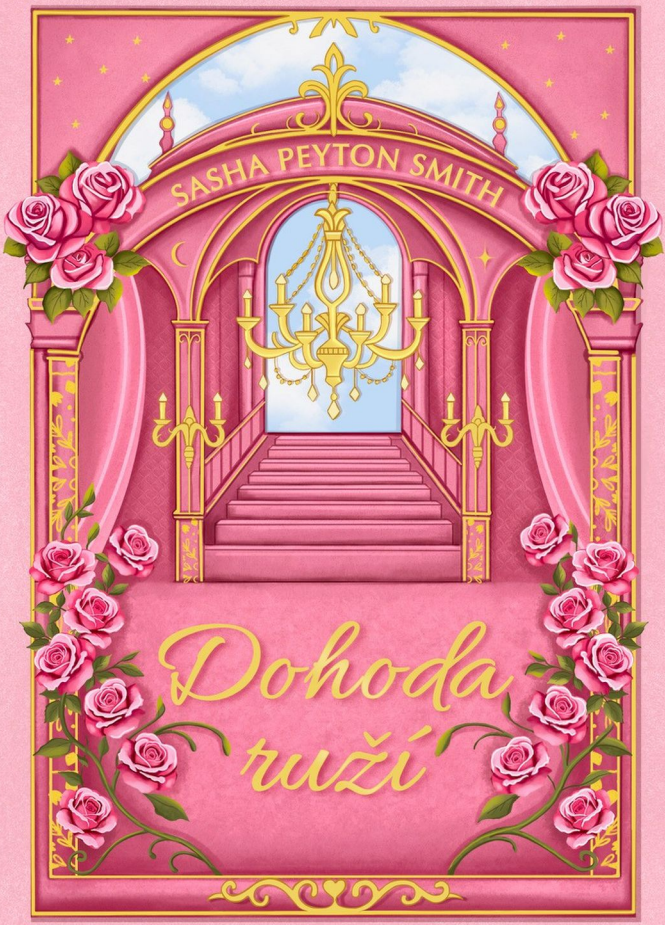
SASHA PEYTON SMITH
Dohoda ruží

SASHA PEYTON SMITH

Dohoda růží

PRELOŽILA TEREZA MANNERS

MIX
Papier | Podporujeme zodpovedné lesníctvo
FSC® C022120
FSC
www.fsc.org

Sasha Peyton Smith
THE ROSE BARGAIN

Copyright © 2025 Sasha Peyton Smith
All rights reserved.

Cover Design © Ivana Zimanová
Translation © Tereza Manners, 2026
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2026

ISBN 978-80-8311-013-7

Pre Emilie.
Bez teba by som to nikdy nedokázala
a ani by som nechcela.

Odíď, ó, ľudské dieťa!
K vodám a divočine,
ruka v ruke s vílou.
Pretože vo svete je viac zármutku,
než si dokážeš predstaviť.

WILLIAM BUTLER YEATS

Dajte si záležať; buďte dôkladní.

WILLIAM SHAKESPEARE,
SEN NOCI SVÄTOJÁNSKEJ

Vtedy

1471

Vojna ruží

Keď žena prvý raz vystúpila zo stromoradia, kráľ Eduard mal tvár postriekanú bahnom a krvou. Meč mu nakrátko ovisol vedľa tela a hneď nato padol na kolená.

Klebety o Druhých a ich účasti vo vojne sa krajinou šírili od chvíle, keď sa do brucha stredoanglického nepravého kráľa zaboril meč. Popieranie sa však vždy javí ako jednoduchšia cesta. Na náhle výkyvy počasia či stáda bezhlavých oviec stiahnutých z kože muselo predsa existovať aj iné vierohodné vysvetlenie. Lež tí, ktorým staré matere radili nikdy nevstupovať do lesa bez vetvičky cezmíny vo vrecku, nepochybovali o tom, čo sa deje. Vedeli to už celé mesiace, desaťročia, po celé generácie.

Rovnako ako bohovia zasahujúci do udalostí trójskej vojny, aj Druhí sa miešali do konfliktov smrteľníkov s cieľom zabaviť sa.

Tak ich vtedy nazývali. *Druhí.*

Rodina Lancasterovcov, rovnako ako aj Yorkovci, verila vo svoje právoplatné následníctvo v plantagenetovskej línii. Krajine však nemohli vládnuť dvaja králi, a keďže ani jedna zo strán nemienila ustúpiť a prenechať trón tej druhej, dali sa do vztyčovania vlajok a ostrenia čepelí.

Tak, ako to už býva, aj táto vojna bola nemilosrdná, zbytočná a krutá. Počas prvého roka nasiakla anglická pôda krvou. To však

konflikt nezastavilo. Zvuk bubnov vedúci roľníkov na jatky ani boje neutíchali.

Karta sa nakoniec obrátila až v bitke pri Barnete. Príbeh, ktorý pozná každý školák na ostrovoch, je vytesaný do mramoru vztýčeného pred Buckinghamským palácom a rozpráva o dni, keď kráľovná Moryen zachránila celé Anglicko. Stojí na ňom: **BOJISKO ZACHVÁTILI PLAMENE A EDUARDA BEZNÁDEJ**.

Nevedno, či ju prilákal pach zúfalstva, alebo krvi, no dôležité je, že prišla.

Podľa legiend svižne vstúpila priamo do šarvátky a v tej chvíli ustrnulo celé bojisko. Odetá v róbe bielej sťa kosť ťahala za sebou priesvitný závoj, ktorý sa jej zachytával o konáre a bral so sebou suché lístie. Hlavu jej zdobili ónyxové kadere a na svet sa dívala ešte černejšími očami. Pokožku mala mátožne bielu a ostré črty tváre takmer oslepujúce. Niektorí muži, neschopní čeliť toľkej nádhere, sa prehli a dávili.

Po bojisku kráčala pomaly, obutá len v ľahkých črievičkách, akoby vedela, že na ňu počkajú.

Eduard jej padol k nohám.

„Vstaň," prikázala mu a on poslúchol. „Prišla som vám pomôcť."

Kým bez slova, prekypujúc nevýslovnou vďakou, prikyvoval, slzy mu na zablatených lícach zanechávali úzke cestičky.

Naklonila sa k nemu a s dokonalým profilom orámovaným dymom stúpajúcim z bojiska mu čosi šepla do ucha.

Rozhovor netrval dlho. Nech už navrhovala čokoľvek, jej ponuku prijal okamžite. Potom vytiahla spoza opaska dýku a rozrezala mu ňou dlaň. Dohoda bola spečatená.

Na opačnej strane čistinky sa na zem zrútila mŕtvola Henricha VI.

Británia získala nového kráľa. Eduarda IV.

Porazení Lancasterovci odtiahli domov, zatiaľ čo ohne v tábore Yorkovcov osvetľujúce bujaré oslavy víťazstva blčali celú noc. Zvláštna žena sa na nich však nezúčastnila. Na záhaľky nebol čas. V tej chvíli už totiž sedela v koči ťahanom snehobielymi tátošmi a plánovala korunováciu.

O dvadsaťštyri hodín a jednu minútu neskôr skonal aj Eduard IV. Zavrel oči a ako bábka, ktorej niekto prestrihol povrázky, sa zrútil na zem.

Neznáma urobila z Eduarda kráľa, no nikdy mu neprezradila, na ako dlho.

A tak sa kráľovná Moryen z rodu Druhých s úsmevom na tvári a korunou na hlave usadila na trón v Elthamskom paláci.

Tí, ktorí proti nej pozdvihli ruku či meč, sa už na nič viac nezmohli, akoby bol takýto akt vzbury sám osebe zakázaný.

Vojna sa skončila a Británia získala novú kráľovnú. Nesmrteľnú. Neprekonateľnú. Nevyhnutnú.

Teraz

Prvá kapitola

Londýn február 1848

Od Lydiinho zmiznutia uplynulo osem dní a teraz je možné, že rodičia nájdu ráno prázdnu aj moju posteľ.

Nečakaný zvuk v bočnej uličke ma vydesí, no napokon je to len potkan prehrabávajúci sa v hŕbe odpadkov.

Skrehnutá na kosť som zdolala už celé kilometre, ignorujúc mestských výtržníkov a prekračujúc polomítvych bedárov. Podľa rodičov by som si ich nemala vôbec všímať, pretože tak ako všetci ostatní, aj oni mali príležitosť uzavrieť dohodu s kráľovnou. Lenže dnes v noci mi to pripadá obzvlášť neľahké.

Zvyčajne sa moje dobrodružstvá obmedzujú na prechádzky do parku v spoločnosti mojej mamy alebo jazdy v pohodlí nášho zamatom vystlaného rodinného koča. Nedostatok skúseností si vynahrádzam prílišným sebavedomím, hoci ani to mi teraz, keď sa chvejem od zimy na neznámom mieste, nepripadá až také bezodné.

Domnievala som sa, že hlavná cesta bude bezpečnejšia než vyľudnené chodníky tmavého Hyde Parku, no jedna nesprávna odbočka na kľukatej bočnej uličke ma úplne vyviedla z miery. Dokonca aj plamienky plynových lámp sú v tejto nočnej hodine chatrné. Chladný februárový vzduch je obťažkaný uhoľným prachom, ktorý tlmí aj to málo svetla, ktoré z nich vyžaruje. Stiahnem si kapucňu a v snahe zistiť, kde sa nachádzam, obrátim tvár k oblohe. Kasiopeja by sa

mala nachádzať na severe, no hviezdy sú príliš matné na to, aby som si tým mohla byť istá. Po líci mi priamo do ucha stečie zatúlaná slza.

V márnej snahe objaviť niečo, čo mi prezradí, kam sa Lydia tak náhle podela, som celé dni prehľadávala jej izbu. Zdá sa, akoby zmizla bez stopy, no ja tomu odmietam veriť.

Dnes večer, keď sa mama a ocko spolu s naším neustále sa zmenšujúcim počtom služobníctva odobrali na odpočinok, obliekla som si plášť, zabalila sa do otcovho najhrubšieho šálu a vybrala sa do noci.

Mohla by som tvrdiť, že som bola odvážna ako rytieri z príbehov, ktoré sme s Lydiou v detstve čítavali, ušľachtilá a poháňaná láskou, no možno som iba túžila cítiť niečo iné ako neznesiteľnú hrôzu, ktorá ma od sestrinho zmiznutia neustále skľučovala.

Podľa polície buď ušla, alebo je mŕtva, no ja im neverím. Ak by sa chystala utiecť, povedala by mi o tom, a ak by bola mŕtva, vycítila by som to. Nejestvuje svet, v ktorom by mojej sestre prestalo biť srdce a mňa by to nejako nezasiahlo. Zabočím do ďalšej bočnej uličky a z úst mi pritom unikajú obláčiky pary. Keď si konečne uvedomím, kde sa nachádzam, padne mi kameň zo srdca.

Neďaleko odo mňa sa ako ozrutná tlama týčia brány Kensingtonského paláca, strážené tmavými tieňmi kráľovskej gardy.

Prejdem prstom po chladnom povrchu náhrdelníka, ktorý mi ako talizman odpočíva vo vrecku plášťa. Musím si to poriadne premyslieť. Možno by som mala znovu obísť Hyde Park a prikradnúť sa na pozemky zozadu. Nepotrebujem sa priblížiť k palácu, postačí, ak sa mi podarí dostať k stromom, ktoré ho obkolesujú.

Chodidlá mám napriek čižmám skrehnuté od zimy, no musím si pohnúť, aby ma neďaleké stráže nezačali podozrievať. Keď sme boli s Lydiou malé a naša rodina vlastnila dom v Oakhame, letá sme trávili pobehovaním po lese, chytaním žiab a vyrábaním domčekov pre kačiatka. Domov sme sa s doráňanými nohami a vetvičkami v strapatých vlasoch vracali až vtedy, keď sa mesiac vyhupol na oblohu a po okolí sa rozleteli netopiere. V snahe vyhnúť sa maminmu karhaniu sme vždy vchádzali cez kuchyňu, kde sa o nás postarala

obzvlášť zhovievavá stará kuchárka pani Osbournová. Bola to najstaršia osoba, akú som vtedy poznala, a pri obväzovaní doráňaných nôh a tajných hltoch citrónovej zmrzliny nám rozprávala rozprávky. Najviac nás očarili príbehy o Druhých.

Čítala ich zo starej knihy s obitými rohmi, ktorú držala zabalenú v sivozelenej látke. Obzvlášť ma nadchýnala predstava, že kdesi jestvujú vílie dvere. Podľa starých príbehov boli Druhí občas nútení tieto dvere medzi dvoma svetmi, zvyčajne ukryté v starých hrčovitých stromoch, otvoriť, pretože im prešibaní ľudia na prahu zanechávali rôzne hodnotné podarúnky.

Prosíkala som Lydiu, aby to so mnou vyskúšala. Objavili sme starý pokrútený strom s tvrdým drevom a v mačine medzi koreňmi sme zanechali naše detské náhrdelníky – jeden s perleťovým príveskom v tvare písmena L a druhý rovnaký, ale s písmenom I. Teraz už boli príliš krátke na to, aby sme ich nosili na krku, a tak ostávali zavesené na stĺpikoch pri našich posteliach. Po zvyšok dňa som nedokázala obsedieť a v zúfalej snahe zočiť aspoň jedného z Nich som neustále vykúkala z okna.

Nasledujúce ráno sme s Lydiou prebehli po rosou zmáčanej tráve a zaborili bucľaté detské rúčky do mäkkej pôdy pod stromom. Náhrdelníky zmizli. Nadšene som vyskočila a od šťastia som vykríkla tak hlasno, až z domu vyšla matka a opýtala sa ma, či jej chcem privodiť bolesť hlavy. Všetko som jej vyrozprávala. Bez slova vpochodovala do kuchyne a prinútila pani Osbournovú, aby knihu o vílach spálila. Ako šesťročná som netušila, že vlastniť niečo také bolo protizákonné. Nariekala som ešte niekoľko dní.

O rok neskôr som našla Lydiin náhrdelník zastrčený vzadu v skrini. O dva roky staršia sestra mi vtedy s rukami založenými v bok oznámila, že nastal čas zabudnúť na detinské zábavky, akými bola napríklad mágia, a dopustila sa tak prvej zo svojich troch veľkých zrád.

Hneď nato odkráčala z izby, takže som sa jej nestihla opýtať, prečo sme nenašli aj druhý náhrdelník – alebo či aj ona v tú noc videla stáť pri stromoch siluetu muža.